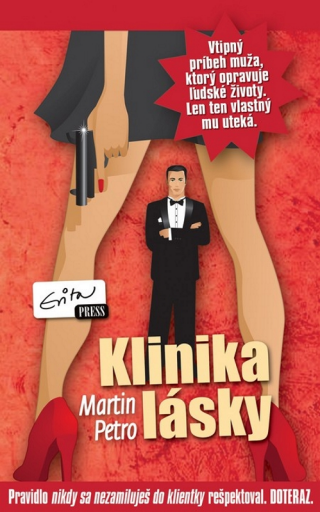

The background of the book cover is a vibrant red with a subtle, swirling pattern. In the center, a man in a black tuxedo with a white shirt and bow tie stands with his arms crossed. He is positioned between the legs of a woman whose legs are depicted in a stylized, cut-out manner. The woman's legs are tan, and she is wearing a black skirt and red high-heeled shoes. Her right hand is holding a black handgun, pointed downwards. In the upper right corner, there is a red, starburst-shaped speech bubble containing white text. In the lower left, there is a white rectangular logo with the word 'Gritu' in a stylized script and 'PRESS' in a black box below it.

Vtipný
príbeh muža,
ktorý opravuje
ľudské životy.
Len ten vlastný
mu uteká.

Gritu
PRESS

Klinika lásky

Martin
Petro

Pravidlo nikdy sa nezamiluješ do klientky rešpektoval. DOTERAZ.

Klinika lásky

Enita
PRESS

Venujem neposednému chlapcovi
menom Max, ktorý si bude musieť počkať
ešte minimálne dekádu, kým mu dovoľím
tieto strany prečítať. A jeho mamine,
mojej najväčšej inšpirácii, ktorá to
všetko vydržala.

ISBN 978-80-89452-99-6

Klinika Martin Petro lásky

Bratislava november 2014

P o ď a k o v a n i e

Ďakujem každému, komu vydrží úsmev
do poslednej strany. A špeciálne svojmu autu
a posteli, kde sa zrodila väčšina z tých lepších
nápadov.

PROLÓG

Otvoril som im. Ona sa volala Vivien a on ju iba doviezol. Skontroloval byt, či som tam naozaj len ja a nikto iný. Zobral peniaze a nechal nás.

Bola pekná, presne tak, ako sľubovali fotky na internete. Doniesol som jej niečo na pitie, no zdvorilo odmietla. Vypil som to za ňu, bola by škoda len tak to vyliat'. Sadli sme si na gauč a ja som chcel začať nejakú konverzáciu.

„Dúfam, že ty nie si jeden z tých, čo sa chcú predtým priveľmi vyrozprávať?“ povedala odrazu a začala sa okolo mňa ovíjať. Chvíľu som ju nechal ohryzáť mi ušný lalok, no nebolo to ono.

„Vivien, však?“ uistil som sa, že si dobre pamätám.

„Áno, Vivien... ale ak chceš, pokojne ma môžeš volať Dobrotivý Bože, keď na to príde.“

Ako som povedal, bola pekná. No keď som sa preniesol v čase o pár minút dopredu a predstavil si, ako sa na mne vlní, chytá sa za prsia a predstiera, že ju to ba-

ví ako nikdy predtým, celkom ma prešla chuť na tento druh zábavy. Okrem toho, bol som totálne na šrot a bál som sa, že sa pri tom povraciam.

„Nechajme to nadnes tak, čo ty na to?“

„Čože? Zlatko, veď už si zaplatil. To sa nerobí. Pochybujem, že ti to bude ochotný vrátiť. Ak, tak určite nie celé, pretože...“

„Peniaze naspäť nechcem.“

Nahlas sa zasmiala. „Tak to sa mi ešte nestalo.“

„Naozaj?“

„A je to fakt čudné, lebo keď som ťa uvidela vo dverách, povedala som si, že by som to s tebou urobila aj zadarmo. A nakoniec mám zaplatené, aj keď som nedala dole ani sveter.“

„Tak si daj dole aspoň sveter,“ mávol som na ňu s pohárom v ruke a rozlial na parkety.

Vivien neváhala. Vzápätí predou mnou stála v prievitnej košielke, podprsenka nikde. Ukázala v plnej kráse to, čím si tak dobre zarába.

„Tak čo? Páčia sa ti?“

„Ale áno,“ prisvedčil som.

„Rozmyslel si si to, však?“ spýtala sa ma s úsmevom, za ktorý si mohla pýtať príplatok.

Pokúsil som sa podobný úsmev opätovať, ale asi sa mi nepodaril. Vodka bola proti.

„Nie, ale ďakujem.“

Bolo to prvý a posledný raz, čo som „skúsil“ štetku.

1. KAPITOLA

Jeden z tých párov

Pristihol som sa, ako už asi päť minút pozerám do prázdnej steny. Vytrvalo mlčala a ja som to chápal. Hovorí sa, že ak si s niekým dokážete vychutnávať ticho rovnako ako konverzáciu, tak ste narazili na niekoho špeciálneho. Platí to dvojnásobne, ak je pri tom dotýčny nahý. Moja stena bola holá úplne a ja som vždy vedel, že je na nej niečo špeciálne.

Tento večer som mal ísť robiť nejaký na smrť rozhádaný manželský pár. Priznám sa, že sa mi do toho vôbec nechcelo. Cítil som sa otrávený ako poľská saláma. Ale bola to moja robota, ktorú som inak miloval, len teraz tak trošku nenávidel.

Objednal si ma on, pretože ona už bola na polceste von z jeho života. Pánko si vstúpil do svedomia doslova o pár sekúnd dvanásť. Keď sa konečne rozhýbal a začal so záchrannými prácami, ich vzťahu už mávali do

posledného kola. Uvedomil si, že by si bez nej zrejme nevedel nájsť ani dve ponožky rovnakej farby (a podobného materiálu), nehovoriac o tom, že by ich už v žiadanom prípade nedokázal sám vyprať, zrolovať a odložiť do košíka. Bol to jeden z tých párov, kde si chlap vôbec neuvedomuje, aký má vo svojej partnerke poklad.

Volala sa Renáta a bola to skutočne atraktívna žena v Kristových rokoch. Náznaky budúcich vrások jej na kráse vôbec neubrali. Skôr naopak. Pri svojej práci stretávam pekné tridsiatničky v jednom kuse, takže to viem posúdiť úplne objektívne. Hodnotil som ju síce iba podľa fotky, ktorá dokáže často klamať, no mal som pocit, že toto ten prípad nebude. Jej hustá blondáva hrieva a perfektná postava v tvare presýpacích hodín evokovali skôr vysokoškolačku než zrelú ženu, ktorá mala za sebou už aj jeden rozvod. Oči sa jej z fotky usmievali, no boli celkom zreteľne unavené. Ťažko povedať, či tak vyzerali preto, že boli unavené životom, alebo to bola iba nešťastne cvaknutá momentka z dovolenky. Mala veľmi zodpovedne vyplnený profil (kiežby to tak robil každý). Na základe vlastnej skúsenosti som identifikoval, že nešťastná momentka je skôr ten jej podarený chlap.

Bol to tridsaťsedemročný vorkoholik, generálny riaditeľ malého podniku. Alebo výkonný riaditeľ stredného podniku? Momentík... O akú firmu vlastne išlo? Bola to reklamná agentúra, mäsiarstvo, servis mobilov, čokoládovňa, luxusný nevestinec alebo niečo úplne iné? Už fakt neviem. Profil, ktorý mi poslal mailom deň pred

stretnutím, som len tak preletel očami a nepamätám si z neho takmer nič. Viem iba to, že je to podnikateľ Rastó, ktorému si žena začala z ničoho nič baliť kufre; zbohatlík z vyššej strednej vrstvy, ktorý si ma môže dovoliť bez toho, aby musel siahnuť na úspory. Ak si ma môže dovoliť, tak má z troch štvrtín vyhraté. Jeho dráha sa vo finále celého tohto divadla napokon vybalí, so slzami v očiach sa mu hodí okolo krku a povie: „Prepáč za všetko, zlatko. Milujem ťa.“

Prečo viem, že to tak bude? Pretože v tom, čo robím, som dobrý. Nie! Som v tom najlepší. A ak ona súhlasila s týmto núdzovým projektom, tak jej odchod nebol súčasťou skalopevného rozhodnutia. Nebolo to nič, čo by si s chladnou hlavou prichystala do posledného detailu. Tie kufre si totiž pobalila v deň ich ôsmeho výročia, na ktoré Rastó, samozrejme, zabudol a prišiel o desiatej večer, aby si hneď otvoril laptop a pokračoval v práci.

Ach, Rastó, ozaj?

Jej pohár trpezlivosti (ktorý bol skôr džbánom) pretiekol. To, čo spravila, bolo od nej skôr emotívne než racionálne gesto. Také volanie o pomoc. Chudinka, zrejme sama nevie, čo by pre ňu bolo najlepšie. Chce sa dať presviedčať a v hĺbke srdca stále dúfa, že Rastó presvedčivý bude. Odišť niekam s kuframi na víkend je totiž jedna vec, ale zmiznúť s nimi navždy, vec druhá. Ak sa stále majú radi – ak nezamlčali niečo zásadné, o čom neviem a mal by som –, tak ich šance odhadujem na 85 až 90 percent. Vďaka mne sa k sebe obe

lastovičky vrátia. Akurát ešte neviem, či bude potrebná jedna, dve, alebo tri konzultačné večere. To už je trochu ťažšie odhadnúť. Dost' bude záležať na ich povahových špecifikách (a na tom, či ma bude Rasto platiť za hodinu, alebo úkolovo). Ale podľa toho, ako sa Renáta o ich problémoch rozpisala, je pomerne jasné, že jej na tom stále dostatočne záleží. To je podstatné. Vlk snáď ostane celý a koza spokojná.

Ja následne od Rasta namiesto príplatku dostanem iba veľké vďačné a vrúcne objatie, pretože okrem toho, že notoricky prehliada svoju ženu, je to určite aj neskutočný držgroš. Toto však beriem späť, pretože nechcem byť zaujatý. Nechcem a zároveň nemôžem – je to jeden z oporných bodov *Kódexu doktora*, ktorý nám šéf vtĺka do hlavy. Mňa už toľko nebuzeruje, pretože som s ním v brandži od samého začiatku, ale otravuje mňa nováčikov, ktorým by som mal byť ako šéfdoktor terénneho oddelenia príkladom. Takže sa budem aj tentoraz držať kódexu a Rasta si nezaškatulkujem.

Možno je to v skutočnosti fajn chlap, ktorý len príliš tvrdo pracuje. Možno mi vybaví zákaznícku kartu, s ktorou si budem môcť prísť k nemu do firmy dať bezplatne opraviť prasknutý displej. Možno bude tá karta dokonca platinová a ja to budem mať zadarmo vždy, keď sa mi môj samsung opäťovne skotúľa zo schodov. Len či má neborák Rasto skutočne ten servis mobilov, ako sa domnievam (mám to niekde v mailoch, ale ani za sto zlatých dukátov sa mi to nechce hľadať). Bola by väčšia zábava, keby prevádzkoval nevestinec.

O hodinu sme sa mali stretnúť v Aucafé. Reštauráciu vyberal Rasťo, čo je logické, keďže hradí všetky náklady spojené s terapiou. Dal si záležať, aby účet nebol nižší ako sto eur. Chcel urobiť „dojem“. Vôbec nechápal, že takýmito lacnými (aj keď zároveň drahými) gestami si svoju ženu naspäť nenakloní. Tú šmyklavku, po ktorej mu pomaly, ale isto odkľzavala jeho milovaná preč, urobí ešte klzkejšou, keď sa opäť sústreďí iba na to, ako ju zahrnúť materiálnom. Bola toho presýtená. Viac ako po drahom snobskom jedle túži po obyčajnom úprimnom objatí svojho muža. Ak Rasťo nie je totálny balvan, tak to pochopí už dnes a my traja sa možno už viackrát neuvidíme.

Pripravil som sa. Urobil som to napriek tomu, že sa mi dnes vôbec nechcelo vyjsť z bytu. Najradšej by som zaliezol do kúta, stiahol si pirátsku kópiu nejakej depresívnej drámy, hodil do seba pár pohárov vodky, nasadil si slúchadlá a zmizol z reality. Mal som nejaký blok, ktorý trval už niekoľko dní. Nešlo iba o dnešok. Bol som psychicky vyčerpaný, znechutený a necítil som dôležitosť svojho poslania tak ako kedysi. No čakali na mňa ľudia, pre ktorých som bol ich posledná nádej. Musel som to zlomiť.

Všetky úkony pred odchodom som robil mechanicky, akoby som bol opotrebovaný automat na kávu. Zbalil som si spis prípadu, oholil som sa, našuchoril som si vlasy malou dávkou vosku, dal som si svoju oblúbe-

nú košeľu od Huga, hodinky od otca a na tvár som si natiahol dokonalú spoločenskú grimasu, ktorá bola zároveň maskou zakrývajúcou moje skutočné pocity. Tie sa nesmeli dostať na povrch a narušovať priebeh mojej práce. Mal som predsa renomé maximálneho profesionála.

Keď som kráčal k autu, ucítil som závan svojej obľúbenej kolínskej, ktorý ma sprevádzal verne ako pes na remienku. To nebol dobrý signál, pretože to znamenalo, že som si na seba voňavky nacápal príliš veľa. Ďalší dôkaz toho, že som bol myšlienkami úplne inde.

x x x

Ako obvykle som dorazil so štvrt hodinovou rezervou, aby som mal čas utriediť si myšlienky, zopakovať si jednotlivé vrstvy celej stratégie a nastaviť sa do svojej roly. Zároveň z profesionálneho hľadiska vyzeralo dobre, keď som oboch partnerov vítal ja, a nie oni mňa.

Rezervácia bola na meno Špaček, ktoré spájalo oboch mojich dnešných „pacientov“. Čašník s dokonale vybrúsenými maniermi ma usadil k stolu na terase. Bol odtiaľ nádherný výhľad na vysvietené Staré Mesto, a keďže na letný večer už dopadlo šero, vznikol magický kontrast svetla a tmy. Romantickú atmosféru som mohol odľahknúť. Červený bod pre Rasťa.

Mal som ešte trochu času, takže som stihol podľahnúť našej mohutnej rieke, ktorá odrážala jas mesiaca.

Zasníval som sa do spomienok. Cez Dunaj som mal priamy výhľad na ďalšie podniky, v ktorých som za posledné roky spoznal nespočetné množstvo párov. Zachraňoval som ich, spájal, prebúdzať, revitalizoval, reinkarnoval a v neposlednom rade som na nich zarábala. Kto by to bol povedal, že jedného dňa budú za takéto služby ľudia ochotní platiť? Kto by to bol povedal, že vznikne úplne nová profesia, v ktorej budem práve ja najväčší priekopník?

Som v tomto odvetví „niečo, ako bol Hitchcock pre horor, Ford pre motorizmus, Kukučín pre modernú slovenskú prózu alebo Patrik pre pouličnú zmesku začínajúcich rapperov“. To citujem slová svojho kolegu Miňa, ktorý ma od svojho nástupu do firmy obdivuje ako svojho učiteľa.

Díval som sa na hotel Devín, ktorý mi pripomenul jeden z mojich prvých prípadov. Ak nebol úplne prvý, tak bol celkom isto zlomový...

x x x

Boli sme vtedy ešte prakticky nikto, firmička na zelenej lúke. Náš zámer bol v plienkach a iba sme s ním experimentovali. Dávid Grossman mal bývalého spolužiaka a kamaráta Jána Kocku – v tom čase mladého ambiciózneho komunálneho politika na agresívnom vzostupe.

Kocka bol akurát uprostred svojej kampane na starostu mestskej časti. Jeho partnerka Soňa bola príjem-

ná, inteligentná a komunikatívna žena, čo bol veľmi vhodný mix pre muža jeho postavenia a cieľov. Dokázala sa patrične prezentovať v spoločnosti. No tak ako má jin svoj jang, tak aj Soňa mala svojich démonov, ktorí ju vyvažovali.

Bola to žena neúnosne žiarlivá, čo práve počas kampane vygradovalo tak, že to už vážne ohrozovalo Janov spoločenský profil a súvisiace kariérne plány. Dá sa povedať, že jeho milá nezvládla ten náhly záujem o jeho osobu a začala byť paranoidná až za roh. Jano sa obával najmä nejakej nevhodnej explozívnej scény na verejnosti, ktorá ho mohla zničiť. Soňa bola totiž súčasťou celého toho cirkusu; spoločné fotky, interview pre magazín, vzal ju aj na niektoré akcie, kde sa mohol ukázať ako oddaný a milujúci muž (čo neskôr hodnotil ako veľkú chybu, no stalo sa). Rozchod v tejto fáze neprichádzal do úvahy. Okrem toho, mal ju rád – naozaj rád –, takže sa snažil všetky jej excesy v súkromí tolerovať.

Potom ho však jedného dňa zamkla v byte, keď sa práve chystal na stretnutie s obyvateľmi debatovať o bytovej otázke – čo bola jedna z najhorúcejších predvolebných tém a ťažiskový bod jeho programu. Keďže ju odmietol vziať so sebou, ihneď prišla so smrteľne vážnou teóriou, že *tam* niekde má milenku.

Zúfalý Jano Kocka urobil niečo zúfalé, zavolať môjmu dnešnému šéfovi Dávidovi Grossmanovi, svojmu dobrému kamarátovi zo školy. Ten v tom čase rozbie-

hal firmu s názvom *Intímna poliklinika pre lásku a vzťahy*, čo bol rovnako zúfalý názov ako Janova aktuálna východisková situácia. Dávid obratom zavolať svojmu jedinému pracovníkovi – mne – a ja som okamžite vyrazil za našou ojedinelou objednávkou.

O dvadsať minút som sa už zoznamoval so Soňou na chodbe pred zamknutým bytom Jana Kocku, v ktorom bol stále uväznený jeho majiteľ. Vďaka mojej sociálnej zručnosti sa mi toto sympatické žieňa vyrozprávalo priamo na mieste a o ďalších dvadsať minút bolo odomknuté.

Bol to zázrak? Alebo ženská slabosť? Nie, nemyslím. Myslím, že práve toto bol ten moment, keď som si prvýkrát povedal, že mám talent na zaobchádzanie s ľuďmi v problematickom citovom rozporení.

Jano na to stretnutie s obyvateľmi síce meškal, ale napokon ho stihol s vysvetlením (ktoré som mu pripravil), že vyjednával podmienky vysádzania nových stromov v citlivej lokalite a nechcel odísť skôr, ako si s dotýčným developerom podá ruku. Toto takisto dopadlo úspešne.

Ešte v ten večer sme sa stretli spoločne všetci traja v hoteli Devín na mojej prvej „trojkolesovej seanse“ v kariére. Tam som sa pri fľaši Dom Pérignonu snažil Sonke vysvetliť, že žiarlivosť je rakovina vzťahu, keď jej necháme voľný výbeh, tak sa rozšíri, kam len môže, a vzťah zabije. Keďže už bola emočne ako-tak stabilizovaná, skúsil som ísť na to matematicky.

„Existuje štatistika, podľa ktorej sa žiarliví partneri stávajú v priemere až o polovicu častejšie obeťami nevery,“ prezradil som.

Tá štatistika, samozrejme, neexistovala, no s mojou nepatrnou pomocou v tom Soňa našla logiku. Uznala hypotézu, že žiarlením nezabráni tomu, aby ju Jano podviedol. Zhodli sme sa, že ak ju bude chcieť podviesť, tak si cestu nájde aj cez zamknuté dvere, a že práve týmto svojím správaním ho k tomu skôr či neskôr doženie. Odporučil som jej, aby sa nesnažila zabrániť mu v pokuse o neveru – to je „donkichotovský“ boj s veternými mlynmi. Mala by sa snažiť byť takou partnerkou, ktorá mu v prvom rade dôvod na neveru vôbec nedá. Ak by sa jej podarilo teoreticky žiarlivosť úplne vytlačiť zo života, sám Jano sa bude cítiť neistý a začne sa o ňu usilovať. Dala mi za pravdu v tom, že je oveľa pohodlnejšie a jednoduchšie problémom predchádzať, než ich potom riešiť.

„A ak nepomôže ani to, že do toho vložíš celé svoje srdce, tak si ťa jednoducho nezaslúži.“

Jano prvú polovicu večere iba uznanlivo krivil pery, prikyvoval a viac-menej mlčal. Ozval sa, až keď som mu povedal, že polovicu zodpovednosti za Sonine paranoje nesie on. Čudoval sa, no potom si dal vysvetliť vplyv *žiarlenia*. Vyložil som mu, že najväčšia časť týchto pocitov súvisí so sebavedomím partnera a s jeho pozíciou vo vzťahu. Keď bude mať Soňa pocit, že ju niekto „tam vonku“ môže v určitom aspekte prevýšiť, objaví sa strach – najmä, ak jej doma chýba obdiv od

vlastného chlapa. To je vlastne celkom legitímny a prirodzený následok. Povedal som mu, že si to vyžaduje hlavne empatiu. Musel si uvedomiť, že zatiaľ čo jemu každý deň rástol vplyv, charisma a spoločenské postavenie, tak Soňa väčšinou iba čakala doma a musela zákonite uvažovať o tom, či má ešte stále kvality, pre ktoré ju kedysi pokladal za jedinečnú.

„Všimni si, že žiarlivosť vstupuje do vzťahu až neskôr,“ povedal som mu, keď nám na stôl dorazil dezert.

Pokračoval som. Vzplanutie vyprchá a prídu pochybnosti: Som preňho dosť dobrá? Nevytriezvel zo mňa už dávno?

Žena sa potrebuje cítiť vo vzťahu výnimočná každý deň. Presne tak ako na začiatku. Tá istota je pre ňu zásadná, má to v sebe zakódované už od praveku, keď bola na návrat muža z lovu úplne odkázaná. Kľúč k tej istote máš v rukách iba ty, Jano. Musíš jej to bez nejakého racionálneho podkladu raz za čas dokazovať. Rob to často. Stačia maličkosti. Gestá, ktoré povedia jasnou rečou, že chceš iba ju. Musí chápať, že aj tie najobyčajnejšie veci, ktoré robíte spoločne, sú pre teba špeciálne, a že obyčajné by boli, keby si ich robil s niekým iným. Ponúkni sa, že ošúpeš zemiaky; vymeň jej pneumatiky na aute; choď ju niekam nafotiť do prírody a zo snímok si daj urobiť kalendár; kúp lístky a choďte za kultúrou; upečte spolu koláč, zasadte strom; zavri počítač v strede roboty a pomiluj ju na polceste do spálne; alebo jej pošli v strede dňa z ničoho nič esemesku,

že zbožňuješ, ako sa tvári, keď vchádza do horúcej vane. Buď proste invenčný, rob to úprimne a vyliečiš si ju sám.

Soňa ani nedýchala, tak sústredene počúvala. Niekedy v závere môjho prednesu sa chytili za ruky a vymenili si veľavravné pohľady, po ktorých bolo jasné, že sa v tento večer ich susedia asi nevyspia doružova.

Obaja súhlasili, že si na jeden terapeutický týždeň vymenia úlohy. Soňa si mala urobiť na každý večer nejaký „tajný“ program, zatiaľ čo Jano sa mal snažiť čo najvernejšie napodobniť jej stihomam. Po štyroch dňoch Soňa uznala, že je to na nevydržanie. A aj Jana už začínalo štväť, keď bola stále vonku a on nevedel kde.

Ich vzťah túto búrku prežil a prežil aj zvyšok kampane. Jano voľby vyhral, rozvedeného protikandidáta porazil dosť tesne na to, aby sa dalo skonštatovať, že o výsledku mohla rozhodnúť akákoľvek maličkosť. Dokonca aj tá malá nepríjemnosť, ktorú som mu pomohol vyriešiť ja.

Nový starosta Jano Kocka bol férový chlap, ktorý si svoje dlhy pamätal a splácal. Spojil svoje staré kontakty s novými možnosťami, rozhodil siete, dodal nám marketingový tím, vybavil mediálny priestor a našu firmu doslova zo dňa na deň postavili na nohy. Bol to zlomový moment, po ktorom to išlo ako s navoskovanou igelitkou po udupanom snehu. Od prípadu Kocka sme už nemali ani jeden týždeň núdzu o klientov.

Nejaké tri mesiace po voľbách Soňu opustil kvôli inej. Ak si správne pamätám, dal sa dokopy so šéfkou svojej kampane, s ktorou to pravdepodobne načal už predtým. Cítil som sa hrozne. Akoby som Soňu podviedol ja sám. Jano mal údajne jasno v momente, keď ho zamkla v byte a ohrozila jeho kandidatúru. Vtedy si ju nenávratne označil za psychopata a iba čakal na správny moment, keď sa jej zbaví. Tvrdil, že taký človek sa jednoducho nedokáže zmeniť na základe zopár dobre znejúcich drístov.

Zopár dobre znejúcich drístov.

Povedal to presne takto, pamätám si to dodnes. Keďže mi to povedal politik, ktorého imidž smrdí už len z princípu, urazilo ma to ešte viac.

Samozrejme, že som mu oponoval. Jednak som bránil svoje vlastné myšlienky, ktoré som si vážil, jednak som bol presvedčený, že ich Soňa skutočne pochopila. Videl som, že sa mi na nej niečo podarilo zmeniť k lepšiemu. V tom čase to bol skvelý pocit. No Kocka povedal, že nemal chuť čakať, kým sa jej psychóza vráti v ďalšej – o niečo silnejšej – recidíve a začne naňho vyťahovať kuchynské nože. Údajne ju jednoducho prestal milovať, keď zistil, že nie je tak celkom normálna.

To, že mala Soňa napokon pravdu, bola irónia osudu. Práve to ma zožieralo najviac. Nemal som ani možnosť po celej tej veci porozprávať sa s ňou. Už som totiž o nej nikdy nepočul.

x x x

Po incidente so Soňou som mal s Grossmanom v súkromí ostrú výmenu názorov. Nechcel som byť súčasťou niečoho, kde budeme ľudí opíjať rožkom. Povedal, že toto bola špecifická situácia, ktorá si žiadala hrošiu kožu. Respektíve moju sladkú nevedomosť.

Sladkú nevedomosť?

Keď som sa opýtal, čo tým myslel, mykol plecami.

„Ty si vedel, už keď si ma tam posielal, že ju Kocka po voľbách aj tak pošle k vode?“ spýtal som sa v návale náhleho poznania.

Povedal, že áno, a náhle poznanie sa v sekunde premenilo na zlosť.

„Vieš čo, Dávid? Seriem ti ja na celú tvoju Intímnu polikliniku pre lásku a vzťahy. Končím tu. Ten názov je aj tak katastrofálny. Hanbil by som sa tu robiť. To už by som radšej svojim známym hovoril, že som tanečník v gaybare Apollon.“

„Už to nie je Intímna poliklinika, Kocka to zmenil,“ povedal Dávid, ako keby to bola nejaká samozrejmosť. „Ešte, prosím ťa, vydrž, Michal... a vypočuj ma.“

„Kocka??? Ako mohol Kocka zmeniť názov?“

Bolo to skutočne tak. Ján Kocka našu spoločnosť premenoval a ja som o tom nič nevedel až do momentu, keď to bolo oficiálne.

Slovo *intímny* sa údajne do podnikania vonkoncom nehodí. Slovo *poliklinika* je príliš dlhé, má priveľa samohlások a vyvoláva záchvaty dyslexie. Predložky sú zbytočné a z prieskumu vyplynulo, že zákazník mužského pohlavia vníma slovo *LÁSKA* v názve serióznej spo-